

have været i Stand til at kunne imødekomme Flertallet med Hensyn til at følge det, hvor det har stillet Ændringsforslag. Og med Hensyn til den Ændring, der er stillet til § 1, har det ikke været uden Betænelighed, at Mindretallet har sluttet sig dertil, og dette gælder især de Bestemmelser, som den meget ærede Ordfører omtalte, og de Betingelser, som ere knyttede til en Kvindes Ret til Forhøjelse af Underholdsbidraget, naar hun har Børn med flere end een Mand. Der er tillige sat en Aldersgrænse for saadanne Børn, nemlig 14 Aar. Der kan jo muligvis være noget fornuftigt i, at man har valgt 14 Aars Alderen. Men at det skulde være i Stand til at raade Bod paa, hvad det efter min Mening har været Hensigten at raade Bod paa, og til at stille de mere løssagte Kvinder anderledes end dem, der kun have været uheldige een Gang, det tror jeg ikke, man rammer. Og det er det, der har forvoldt nogen Betænelighed hos mig. Man kan jo godt se et offentligt Fruentimmer, som ikke har mere end eet Barn, og man naar altsaa ikke derved sin Hensigt, at ramme denne Kvinde. Man kunde ogsaa tænke sig, at en Kvinde har født flere Børn med forskellige Fædre, men at i det givne Tilfælde, hvor hun skal kræve sit Underholdsbidrag, har hun kun eet levende Barn under 14 Aar; de andre ere ældre og konfirmerede. Det er det, der har voldt Betæneligheder. Men Betænelighederne have dog ikke været større, end at de ere overvundne, saa jeg er gaaet med til at støtte denne Ændring til § 1. Fra det bestaaende er det et Fremskridt, som her gøres.

Ændringsforslag Nr. 11 har Mindretallet heller ikke været saa begejstret for. Det omhandler Retten til at faa Bidrag betalt af det offentlige, uden at det betragtes som Fattighjælp. Denne Ret tilkommer hende efter Ændringsforslaget kun, forsaavidt hun ikke har faaet Barn udenfor Ægteskab med mere end een Mandsperson. Her kan den Tanke komme op: mon ikke det tidt vil komme til at gaa ud over Børnene? Man kan tænke sig, at en saadan Moder kan komme i saadanne Forhold, at hun er nødt til at søge Hjælp hos det offentlige; men hun gør det ikke, fordi hun derved vil paadrage sig Fattighjælp, og det vil hun ikke. Nu kan man sige: Ja, saa har man jo Værgeraadene, som kunne holde Øje med, at disse Børn faa et forsvarligt Underhold. Men der skal meget til, før Værgeraadene virkelig ere i Stand til at gribe ind og skille Moder og

Barn fra hinanden. Inden man kommer til det Tidspunkt, kan det nok være, at det har skortet Barnet saameget paa Underhold med Hensyn til Mad, Drikke og den Slags Ting, at Barnet har kunnet faa et saadant Knæk, at det ikke forfinder det i lange Tider derefter. Men som sagt: vi have overvundet disse Betæneligheder og ere gaaede med i Tro og Tillid til, at den offentlige Mening, den offentlige Aarvaagenhed vil passe paa, saaledes at der her ikke sker noget galt. Men jeg tror nok, at det havde været heldigere, om dette ikke var taget med.

Udvalgets Flertal har stillet et Ændringsforslag om, at Kapitel 3 skal udgaa. Det er dette Kapitel, der drejer sig om Barnets Arveret. Den ærede Ordfører har omtalt dette Ændringsforslag, som Flertallet her stiller, meget udførligt og har begrundet det. Jeg kan ikke her dele det ærede Flertals Opfattelse og altsaa heller ikke dets Begrundelse deraf. Thi det forekommer mig, at det, man først og fremmest har at tage Hensyn til her, det er Barnet. Nu ved jeg meget godt, at mange retslærde og Filosofer gennem Tiderne have drøftet dette Spørgsmaal, om Børn, der ere fødte udenfor Ægteskab, skulde have Arveret. Man er gaaet bort derfra og har advaret mod at gaa ind paa dette, fordi man mener, at det vil gøre Hjemmene Fortræd, og den ærede Ordfører var inde paa den samme Betragtning. Hvad der med stor Styrke er blevet gjort gældende, er dette, at man skal passe paa at grundfæste, bevare Hjemmene, og alt, hvad der kan tjene dertil, vil jeg gerne være med til at yde min Medvirkning til i fuldeste Maal. Men det staar for mig saaledes, at jeg tror, at den Grundvold, et Hjem skal bygges paa, maa først og fremmest være Sandhed. Det er vist nok den solideste Grundsten for Hjemmet, men saa maa det være saaledes mellem Ægtefællerne, at der ikke er en Fortid, der er ukendt, hverken for den ene eller for den anden. Den maa været klaret, og naar den er klaret, vil der ikke kunne afstedkommes nogen Fortræd ved, at disse Børn faa Arveret i begrænset Grad. Men om man nu ikke vilde gaa saa vidt, som Lovforslaget foreslaar, kunde der tænkes andre Maader. Der har jo ogsaa tidligere været Forslag fremme fra forskellige Sider om at løse dette Spørgsmaal paa anden Maade. Maaske man ikke naar at faa løst det denne Gang, saa at det fremdeles maa være et aabent Spørgsmaal, hvad jeg i høj Grad vilde beklage, idet jeg meget vil til-